

Arrest

nr. 240 576 van 8 september 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. WELLEKENS
Doornikstraat 20
9700 OUDENAARDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 3 januari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 december 2017 tot weigering van afgifte van een visum lang verblijf met het oog op gezinshereniging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 januari 2018 met referentenummer X

Gezien het administratief dossier en de nota met opmerkingen.

Gezien het arrest van de Raad van State van 11 december 2019 met nummer 246.365 waarbij het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 april 2018 met nummer 203 335 wordt vernietigd.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. WELLEKENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De heer T.K., Y. dient op 6 augustus 2014 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Hij wordt op 17 juni 2015 erkend als vluchteling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.2. Op 24 maart 2016 dient verzoekster een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D), om haar echtgenoot, de heer T.K., Y., in België te vervoegen. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris weigert op 24 augustus 2016 de afgifte van het gevraagde visum.

1.3. Op 30 juni 2017 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D), om haar echtgenoot in België te vervoegen. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris weigert op 6 december 2017 de afgifte van het gevraagde visum. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1er, al.1, 4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ;

Overwegende dat op datum van 30/06/2017 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van [T. N.T.], geboren op [...]1992, van Eritrese nationaliteit, om [T. K. Y.], geboren op 1987, erkend vluchteling van Eritrese origine, te vervoegen;

Overwegende dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene door het OCMW in dienst gesteld wordt in toepassing van art. 60§7 van de organieke wet op het OCMW van 08.07.1976.

Tewerkstelling in het kader van artikel 60 OCMW-wet betreft een sociale tewerkstelling die wordt gesubsidieerd met openbare middelen en waarvoor geen werkgeversbijdragen verschuldigd zijn. Uit de OCMW-wet volgt dat een belangrijke voorwaarde voor het bekomen van een zogenaamde artikel 60-tewerkstelling, het ontvangen van een leefloon of financiële maatschappelijke hulp inhoudt. Een artikel 60-tewerkstelling betreft een vorm van maatschappelijke dienstverlening/sociale bijstand, waarvan het doel erin bestaat iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Kortom, een artikel 60-tewerkstelling is bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidssstelsel. Tijdens zijn sociale tewerkstelling wordt de Belgische referentiepersoon evenwel gefinancierd vanuit het sociale bijstandsstelsel, hetgeen tot gevolg heeft dat hij ten laste valt van de openbare overheid.

Gelet op het voorgaande en vermits de sociale tewerkstelling eindigt ten laatste wanneer de betrokkenen hun volledige rechten op de sociale zekerheid hebben verworven en derhalve slechts tijdelijk kan worden genoten, kunnen de inkomsten uit deze tewerkstelling niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals vereist door artikel 40ter / 10 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg zijn de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld;

Bijgevolg wordt het visum geweigerd.

Motivatie:

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al.1, 4° of 5° of art. 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling ontvangt een leefloon van het OCMW. Artikel 10, § 5, tweede lid, 2° van de voormelde wet bepaalt echter dat bij het beoordelen van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen geen rekening wordt gehouden met middelen die worden verkregen uit aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, noch met de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen. De visumaanvraag wordt derhalve geweigerd.

Aangezien minstens aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder: de Raad) merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet), de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip '*belang*' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.2. Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoekende partij, komt het haar toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft of behoudt (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

2.3. Voorafgaand aan de zitting maakt verzoekster een bundel stukken over aan de Raad waaruit blijkt dat, in het kader van een door haar nieuw ingediende visumaanvraag, op 7 april 2020 alsnog werd beslist om haar het gevraagde visum lang verblijf met het oog op gezinshereniging in België af te geven. Verzoekster legde bij deze recentere visumaanvraag stukken voor van de nieuwe tewerkstelling van haar echtgenoot in België, met de bijbehorende loonfiches. Verweerder bevestigt op de zitting dat uit deze stukken blijkt dat verzoekster het gevraagde visum alsnog werd toegestaan.

De Raad stelt vast dat in het licht van deze latere ontwikkelingen, en met name nu verweerder intussen alsnog heeft beslist dat verzoekster in het bezit mag worden gesteld van een visum lang verblijf (type D) om haar echtgenoot in België te vervoegen, niet blijkt dat zij nog een actueel belang heeft bij het aanvechten van de in het kader van huidig beroep bestreden beslissing.

Verzoekster bevestigt op de zitting dat zij in de huidige omstandigheden, zoals deze hierboven zijn geschetst, niet langer een voldoende belang heeft bij de gevraagde nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Bijgevolg moet worden vastgesteld dat het ingestelde beroep tot nietigverklaring, nu verzoekster niet langer doet blijken van het rechtens vereiste belang, onontvankelijk is.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande, in het bijzonder nu verzoekster de huidige vordering heeft ingeleid en zij ervoor opteerde om – op basis van gewijzigde feitelijke omstandigheden – een nieuwe visumaanvraag in te dienen die wel werd goedgekeurd, past het de kosten van het beroep te haren laste te leggen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS